

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **R. H.,**
státní příslušnost: Ukrajina,
nar.,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Hládkov 701/4, Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2020, č. j. KRPA-243459-26/ČJ-2020-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení jeho zajištění dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to o 30 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalobce v podané žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 124 odst. 1. písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl zajištěn z důvodu, že je nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek na základě skutečnosti, že žalobci bylo předáno usnesení o zahájení trestního stíhání pro přečin výtržnictví, krádeže a nepovoleného ozbrojování. Aplikaci § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců považuje žalobce za nezákonnou a nepřijatelnou. Dle něj aplikovatelnost uvedeného ustanovení spočívá zejména na interpretaci pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“, přičemž při interpretaci tohoto pojmu je žalovaná povinna vycházet mimo jiné ze stávající judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se obdobných ustanovení právních předpisů, zejména ustanovení § 119 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce k tomu poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 13/2013-30 ze dne 17. 9. 2019). Nejvyšší správní soud se v řadě případů zabýval i individuální podřaditelností konkrétního protiprávního jednání výše uvedené obecné definici, tedy tím, zda je možné konkrétní jednání označit za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (rozsudek č. j. 5 Azs 37/2016-55 ze dne 22. 7. 2016, rozsudek č.j. 5Azs 2/2016-30 ze dne 10. 3. 2016). Žalovaná vybočila z mezí aplikovatelnosti ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce je nepochybné, že žalobce je v současnosti pouze obviněný ze spáchání jednoho jednání, které vedlo k zahájení trestního stíhání, kdy se jednalo o jednorázový incident, který nebyl ani důvodem pro eventuální vazební stíhání žalobce. S ohledem na objektivní absenci nebezpečí pro své okolí bylo zejména nezbytné respektovat presumpci neviny spočívající v tom, že v době vydání předmětného rozhodnutí nebylo v jeho trestní věci dosud pravomocně rozhodnuto. Šlo o zjevně jediný incident, který nemůže být podkladem pro obecně závažné ohrožení veřejného pořádku. Ačkoliv se tedy žalobce dopustil protiprávního jednání, které může za jistých okolností vést k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze konstatovat, že by se mohlo jednat o jednání ohrožující bezpečnost státu či závažně ohrožující veřejný pořádek.
3. Dále žalobce namítá nezákonnost aplikace zajištění podle § 124 odst. 1 b) zákona o pobytu cizinců, jakož i nepřijatelnost úvahy o nepoužitelnosti využití institutu zvláštních opatření. Poukazuje na to, že jeho nelegální pobyt na území České republiky byl přinejhorším „prostým“ nelegálním pobytem, a z ničeho neplyne, že by žalobce měl jakýkoliv motiv v tomto pobytu pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou. K tomu odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 294/2016-18 ze dne 9. 2. 2017. Dle žalobce zde musí být dány konkrétní důvody pro existenci závěru o naplnění podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to tím spíše, pokud správní orgán přistoupí k zajištění a vyloučí i uložení zvláštních opatření. K tomu v případě žalobce nedošlo, žalovaná tento důvod zajištění fakticky opřela pouze o jeho nelegální pobyt a o spekulace o tom, že by se žalobce mohl nelegálního pobytu dopouštět i nadále, ačkoliv v případě žalobce úvahy o jeho snaze setrvat na území České republiky i nadále nejsou podloženy žádnými důkazy.
4. Žalovaná poukázala na to, že žalobce napadá důvody zajištění žalobce, které opakuje z podané žaloby v řízení vedeném pod sp. zn. 13 A 58/2020 u zdejšího soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

K námitce, že samotný nelegální pobyt žalobce nemůže být důvodem pro vyloučení použití zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvádí, že vycházela ze skutkově zjištěného stavu a podrobně odůvodnila, proč nepřistoupila k uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření. Chování žalobce a jeho pobytová historie žalobce na území České republiky dle žalované dostatečně svědčí o jeho neochotě respektovat rozhodnutí orgánu státní moci. Žalobce jednoznačně a prokazatelně pobýval a pracoval na území České republiky bez pobytového oprávnění a povolení k zaměstnání. Žalobce mohl v schengenském prostoru pobývat do dne 16. 4. 2020, kdy se mu tento pobyt v rámci vyhlášeného nouzového stavu prodloužil do dne 16. 7. 2020. Žalobce však následně území České republiky neopustil a nečinil žádné kroky k legalizaci svého nelegálního pobytu. Vědomě tak pobýval na území České republiky, a to nejméně od 17. 7. 2020 do 16. 9. 2020, kdy byl zadržen Službou kriminální policie a vyšetřování na základě písemného souhlasu státního zástupce pro Prahu 3. Žalovaná spatřuje závažné narušení veřejného pořádku, případně existenci nebezpečí jeho závažného narušení ve skutečnosti, že žalobce svým jednáním na území České republiky závažným způsobem narušil veřejný pořádek a to tím, že spáchal přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, krádeže dle § 205 odst. 1, písm. a) písm. c) a písm. d) trestního zákoníku a nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Za toto jednání mu bylo dne 16. 9. 2020 vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání. Na žalobce byla státní zástupkyní Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 3 podána podle ustanovení § 176 odst. 1 trestního řádu obžaloba. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Dne 27. 11. 2020 došlo k realizaci správního vyhoštění žalobce letecky na Ukrajinu.

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 9. 2020 v 17:00 hod. byla vyslána hlídka Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort na pracoviště PČR, 1. OOK, SKPV Praha, kde se měl nacházet cizinec bez oprávnění k pobytu, se kterým bylo zahájeno trestní stíhání. Na místě byla hlídkou provedena pobytová kontrola, kdy dle předloženého ukrajinského cestovního dokladu č. byl cizinec ztotožněn jako R. H., nar., státní příslušnost Ukrajina. V cestovním dokladu bylo pouze neplatné polské schengenské vízum č. s platností ode dne 25. 7. 2019 do dne 17. 1. 2020, typ D. Kontrolou vstupních razítek bylo zjištěno, že žalobce naposledy vstoupil do schengenského prostoru dne 18. 1. 2020 a již ho neopustil. Posledním dnem oprávněného pobytu tedy byl den 16. 4. 2020, kdy se v rámci nouzového stavu jeho pobyt prodloužil a byl oprávněn zde pobývat do dne 16. 7. 2020. Na základě zjištěných skutečností byl žalobce zajištěn. Lustrací v dostupných evidencích policie a Ministerstva vnitra ČR nebylo k osobě žalobce zjištěno žádné pobytové oprávnění, které by ho opravňovalo k pobytu na území. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 16. 9. 2020 předáno usnesení o zahájení trestního stíhání ze spáchání přečinů výtržnictví, krádeže a nedovoleného ozbrojování. Na základě zjištěných skutečností bylo dne 17. 9. 2020 s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

7. Při svém výsledku dne 17. 9. 2020 uvedl, že do schengenského prostoru naposledy vstoupil do Polska dne 18. 1. 2020 a již nevystoupil. Do České republiky přicestoval 19. 1. 2020 a už nevystoupil. K pobytu na území se nepřihlásil, přicestoval za účelem zaměstnání, plánoval zde zůstat a zajistit si pobytové oprávnění. Žádnou žádost o udělení pobytu podanou nemá, byl si vědom toho, že v schengenském prostoru mohl pobývat pouze 90 dnů a že posledním dnem bylo 16. 7. 2020. Žalobce uvedl, že slyšel, že pro zaměstnanecké karty byl pobyt prodloužen do září, ale nevěděl, že jeho se to netýká. Nevystoupil, protože si myslel, že na území může pobývat na základě prodloužení opatření. Žalobce neudělal nic proto, aby vystoupil. V Praze bydlí v pronájmu, na adrese ... Sdělil, že je rozvedený a má dvě děti ve věku 9 let a 4 roky, děti žijí společně s jejich matkou na Ukrajině. Na Ukrajině ani v České republice nevlastní žádný majetek a nemá zde žádné vazby, ani žádnou osobu, která by za něj mohla složit finanční jistinu. Pracuje jako řidič taxislužby, přestože si je vědom toho, že na území pracovat nemůže. V České republice nemá žádnou vyživovací povinnost, nemá zde žádné rodinné příslušníky a pro žádnou osobu nebude jeho vystoupení zásahem do rodinného či soukromého života. Nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, v České republice nemá žádné závazky ani pohledávky.
8. Rozhodnutím žalované ze dne 17. 9. 2020 č. j. KRPA-243459-13/ČJ-2020-000022-ZSV bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
9. Dne 14. 10. 2020 vydala žalovaná rozhodnutí č. j. KRPA-243459-26/ČJ-2020-000022-ZSV, kterým rozhodla o prodloužení zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o 30 dnů. Toto rozhodnutí odůvodnila mj. tím, že ke dni vydání tohoto rozhodnutí neexistovalo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a tedy nebyla možná jeho realizace. Dále žalovaná uvedla, že jakmile bude o správním vyhoštění žalobce pravomocně rozhodnuto, bude k jeho realizaci přistoupeno. Žalovaná konstatovala, že existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění. Dále žalovaná uvedla, že sice není k dispozici pravomocné rozhodnutí ve věci žalobcova trestního stíhání, avšak vycházela z obsahu spisového materiálu i s ohledem na to, že se k tomuto jednání žalobce doznal. Dle žalované je rovněž podstatné, že žalobcův neoprávněný pobyt na území byl zcela úmyslný. Nebyla zřejmá žádná snaha žalobce o vystoupení. Dle žalované je na základě předchozí činnosti žalobce evidentní, že žalobce nerespektuje právní normy, a lze se tak domnívat, že by žalobce mohl i nadále právní předpisy porušovat. Rozhodnutí o prodloužení zajištění tak žalovaná shledala odpovídajícím opatřením. Možnost uložení některého ze zvláštních opatření žalovaná neshledala. K tomu konstatovala, že žalobce na území ČR nemá žádné vazby, nevlastní žádný majetek, nemá žádné závazky ani pohledávky. Bydlí v pronajatém bytě, přihlášen k pobytu na území není. Finanční prostředky na složení záruky žalobce nemá a není ani známa osoba, která by je za něj mohla zaplatit. Na základě těchto skutečností žalovaná uzavřela, že aplikace mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců by nebyla účinná.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 124 odst. 3 *police v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je police povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
14. Úvodem soud konstatuje, že obsah žaloby proti prodloužení doby zajištění je velmi podobný obsahu žaloby proti zajištění žalobce, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem č. j. 13 A 58/2020 – 53, ze dne 3. 12. 2020, a která byla žalobcem sice doplněna, nicméně přesto žaloba jako taková ve svém důsledku nesměřuje proti samotnému prodloužení doby zajištění, ale proti zajištění jako takovému. Proto soud co do skutkového zjištění i právních úvah odkazuje na uvedený rozsudek č. j. 13 A 58/2020 - 53 a tyto dále doplňuje. Správní orgán je sice v případě prodloužení zajištění povinen znovu zkoumat podmínky pro zajištění cizince, avšak pokud se nijak nezmění okolnosti, potom identická, dříve bezúspěšná, žaloba cizince nemůže být úspěšná, zejména pokud žalobce ani nově netvrdí, že by došlo ke změně rozhodných okolností pro posouzení důvodnosti zajištění cizince. Takové obsahově cyklické žalobě potom odpovídá i obsah odůvodnění rozhodnutí soudu, aniž by tím cizinci bylo upřeno právo se domáhat soudního přezkumu a právo na právní pomoc.
15. Zdejší soud v rozsudku č. j. 13 A 58/2020 – 53, ze dne 3. 12. 2020 mj. uvedl, že žalobce na území České republiky v době od 17. 7. 2020 do 16. 9. 2020 pobýval nelegálně. S žalobcem bylo dne 16. září 2020 zahájeno trestní stíhání pro přečiny výtržnictví dle ust. § 358 odst. 1 trestního zákoníku, krádež dle ust. § 205 odst. 1 trestního zákoníku a přečin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce se ve své výpovědi přiznal k tomu, že poškozeného napadl a že následně odjel z místa události se zbraní poškozeného, přestože nevlastní žádné oprávnění k užívání zbraně. Na základě uvedeného soud shledal nepochybné, že žalobce nerespektoval právní předpisy České republiky, z území České republiky nevycestoval, ačkoli byl povinen tak učinit. Byl si vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Bylo dáno nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 17. 9. 2020 převzal oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Byly splněny podmínky pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1. písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.
16. Sám žalobce v obou žalobách poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 - 39, a ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, kdy v případě, že intenzita porušování právního řádu má trestně právní dimenzi, tak představuje cizinec nebezpečí pro veřejný pořádek. Přestože v případě žalobce do současné doby nedošlo k

pravomocnému odsouzení za spáchání trestného činu, tak bylo jím samotným, v jeho výpovědi opakovaně potvrzeno, že se trestné činnosti dopustil, a také potvrdil, že na území republiky po dobu svého pobytu nelegálně pracoval jako řidič taxislužby. Nejsou tedy žádné pochybnosti o tom, že žalobcovo jednání nebylo v souladu s právními předpisy České republiky. Žalobce na území nelegálně pobýval, vykonával zaměstnání řidiče taxislužby a dopustil se jmenovaných přečinů. V případě žalobce se tedy jednalo o soustavné chování svědčící dostatečně o jeho zcela negativním přístupu k základním povinnostem, které mu ukládají zákony. Na základě uvedeného považoval soud za odůvodněný závěr žalované, že z chování žalobce lze dovodit jeho neochotu dlouhodobě respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, a že skutečně existuje důvodná obava, že v dosavadním chování bude pokračovat a v důsledku toho dojde v budoucnu k narušení veřejného pořádku. Po zvážení intenzity porušování zákona ze strany žalobce zdejší soud dospěl k závěru, že je zřejmé, že přijaté opatření splňuje kritéria přiměřenosti.

17. K námitce žalobce, že není možné, aby byl zajištěn pouze na základě toho, že na území pobýval nelegálně a nepodrobil se rozhodnutí o správním vyhoštění, se soud rovněž ztotožňuje se závěry zmíněného rozhodnutí zdejšího soudu. V případě žalobce velmi reálně hrozí, že by mohl svým jednáním dále narušovat veřejný pořádek. Žalobce nebyl zajištěn pouze na základě toho, že na území pobýval nelegálně a nepodrobil se rozhodnutí o správním vyhoštění, ale zejména z toho důvodu, že z jeho jednání je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek a bude mařit, či ztěžovat výkon správních rozhodnutí. Ze stejného důvodu přistoupila žalovaná i k prodloužení zajištění.
18. Lze uzavřít, že žalovaná řádně a adekvátně odvodnila své rozhodnutí přistoupit k prodloužení zajištění žalobce, o kterém bylo rozhodnuto z důvodu, že by žalobce mohl i napříště narušovat veřejný pořádek, a dále z důvodu, že zde je dána důvodná obava, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Lze se plně ztotožnit s žalovanou v tom, že na základě předchozího jednání žalobce, který na území ČR páchal protiprávní jednání, a současně nečinil v minulosti žádné kroky k tomu, aby svůj pobyt jakkoli legalizoval či dobrovolně vycestoval, není zde dostatečná záruka, že by spolupracoval do budoucna se správními orgány natolik, že by bylo možné realizovat správní vyhoštění.
19. Pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“*

Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření obrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30).

Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). (...) Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

20. Žalovaná na straně str. 4 – 5 dostatečně a srozumitelně posoudila, zda v případě žalobce trvají podmínky pro jeho zajištění i ve světle případného použití zvláštního opatření. Soud se zcela ztotožňuje s žalovanou, že v případě žalobce je vyloučeno, aby účel, zde realizace vyhoštění, byla zajištěn uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, dle kterého je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
21. Žalovaná se věnovala jednotlivým zvláštním opatřením za účelem vycestování (str. 5 napadeného rozhodnutí) a možnosti je uložit, přičemž shledala, že v případě žalobce by nebylo uložení těchto opatření účelné. Pokud jde o zvláštní opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, poukázala na to, že žalobce nemá na území České republiky povolen pobyt, nemá zde žádnou stálou adresu pobytu, nevlastní tady žádný majetek. Existuje tedy důvodné riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu. Co se týče zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konstatovala, že žalobce složení finanční záruky nebylo nabídnuto, finanční záruka nebyla složena. Ve vztahu ke zvláštnímu opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedla, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neboť je zjevné, že nectí zákony České republiky. Ke zvláštnímu opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců poznamenala, že žalobce v současné době pobývá na adrese, kde má pronajatou pouze postel a nemá uzavřenou nájemní smlouvu, tedy není ničím vázán k danému ubytování. Správní orgán tedy nepřistoupil k uložení této povinnosti, jelikož by byl

žalobce po propuštění ze zajištění pro správní orgán nezastižitelným a nebylo by možno u něj provést pobytovou kontrolu. Dosavadním jednáním vzbudil žalobce obavu, že nebude ani napříště respektovat uložené povinnosti, není zde předpoklad, že by spolupracoval s policií natolik, aby byla reálná možnost realizovat správní vyhoštění. Je naopak pravděpodobné, že by byl výkon rozhodnutí zmařen.

22. Soud sdílí závěr žalované, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo účelné, naopak existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Žalované proto nezbylo než zajištění žalobce prodloužit. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečné.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
25. Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 8.228,- Kč, jež se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž odměna za jeden úkon právní pomoci činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 12. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.